

ELEGIA POETICĂ
UN CONCURS SAGA 2023

Editor - Adrian Grauenfels

gadrian40@gmail.com

Imagini – programe AI

SAGA PUBLISHING

Versiunea pentru lectură liberă

Participanți

Dan Lupu	3
Mitria Liliana	4
Băncilă Sandra	5
Călăfăteanu Andrei	6
Dragomir Cecilia	7
Sibiana Mirela Antoche	8
Laura BATOG	9
Andreea Tănase	10
Obreja Lavinia-Lucia	11
Maria Cernegura	14
Stan Elena	16
Parfene Miruna-Alexandra	17
Passionaria Stoicescu	18
Florica Pățan	19
Chircea Ana-Maria	20
Julia Dragomir	21
Așer Negoii	22
Rodica Dascalu	23
Ana Urma	24
Adrian Grauenfels	25
Maria Mucenica	26
Clelia Ifrim	28
Elsa Dorval Tofan	29
Ion Cuzuioc	30
Nicolae-Ion CÎRSTEA	31

Dan Lupu

CĂTRE STELE

Pentru noi toți va veni o vreme când,
O să răspundem unui arzător gând,
Când singuri vom pleca pe ultim drum,
Fără marcaje, nepietruit și fără de fum.

Nimeni nu ne va spune unde ne va duce,
Drum drept, fără să întâlnești o răscruce.
Nu tu o casă, un gard, un pom sau o poartă,
Unde, o ea sau un el, cu drag te așteaptă..

Un ținut unde nimeni nu-ți dă binețe,
Nici de tineri sau din cei mulți de bătrânețe,
Ținut pe care întreaga viață ni-l imaginăm.,
Și totuși nu dorim vreodată ca să-l vizităm.

Te-am întreba pe tine, Atotputernicule din cer,
De ce prea multe jertfe în vieți ni se cer,
De copii, tineri, bătrâni cu toți nevinovați,
De pierderea lor rămânem cu ochii înlăcrimați?

Te mai întreb, pe drumul nesfârșit care ne duce,
Cu puterea ta de ce n-ai pus o singură răscruce,
Ca să putem să ne întoarcem în al nostru sat,
Unde prea multe lacrimi și durere am lăsat?

Pe aripi de gând, trimis-am către stele
Trei dorințe, ca să mi le îndeplinească ele.
Să aibă și binecuvânarea de la blânda lună,
Împlinind speranța pentru o lume mai bună.

Doresc, pe pământ să fie un izvor cu apă vie,
Ca boala și durerea să se ducă în veci pe pustie.
Un alt izvor fermecat din care să curgă bunătate
Ca omenia și iubirea să fie din plin udate.

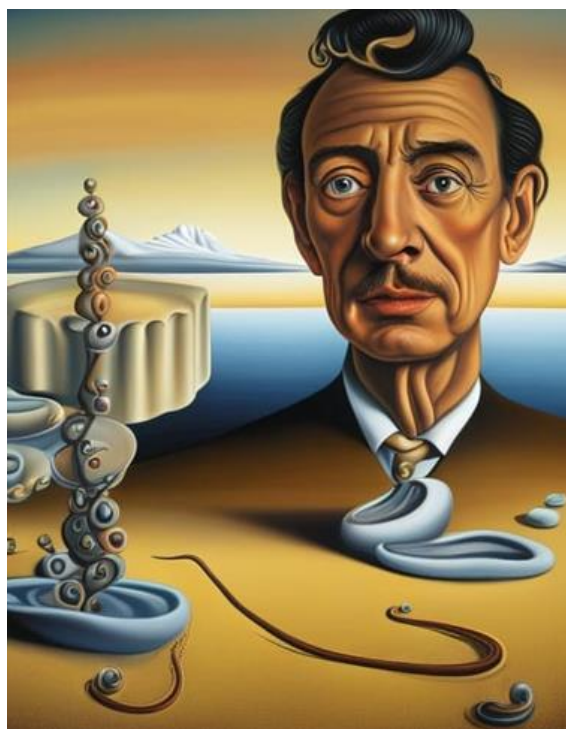
Și-mi mai doresc acel izvor, care în viață,
Cum la atât de multe greutăți să faci față,
Să-ți ofere doritul strop pur de înțelepciune,
Universul să-l înțeleagă ca să-l poată supune.

Dan Lupu

Mitria Liliana

Antologia absenței

Am negociat cu absența,
rugând-o să mi te dea înapoi
- măcar în vis -
în timp ce gândurile notau
în jurnalul unei pierderi.
Scriu ca să fiu mai aproape de tine,
ca durerea mea să capete altă culoare,
poate mai apropiată de lumea umbrelor...
Am știut dintotdeauna
că trupul tău are un termen de garanție limitat,
care se prelungește cumva în Marele Dincolo...
Deși vorbim aceeași gramatică a existenței,
delirul verbal cu nevăzutul
mi-a anesteziat toate simțurile...
De când Moartea ți-a scris un mesaj,
sunt un mormânt ambulat
care te plimbă, încă, prin astă lume.
Mamă, te-ai topit în mine,
iar travaliul interior
a resemantizat lumea
într-o antologie a absenței!

Băncilă Sandra

Înmormântare

În seara asta pământul cântă cu mine
piesa, când cu ochii-nchiși, în genunchi
îți dăruiesc o floare de dincolo, azi
duc cu mine de-acum în ochi povara
literelor scrise îngrijit, neatinsse încă,
de pe capacul sicriului tău - amprenta
mâinilor mele împreunate-n rugăciune.

Să-ți fie țărâna statornică
și hotărârea mea neclintită
să nu mai adorm spre a visa
să merg, nu să alerg
să nu mai duc la groapă
înc-o fărâcă din mine.

Călăfăteanu Andrei

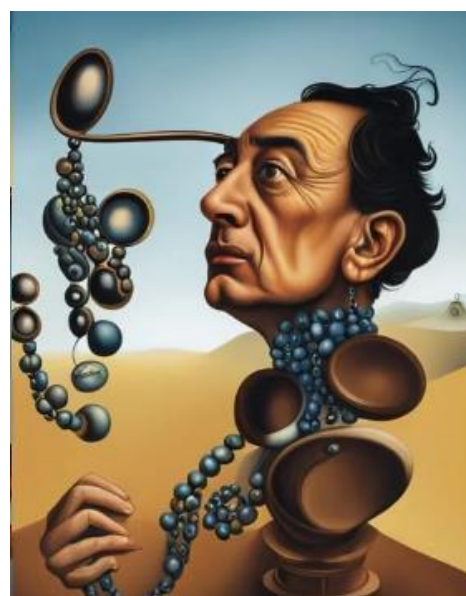
” Poeții ”

Din carne și sânge și scânteieri cu sunet
Se nasc poeții leneși, dar totuși prea iubiți
De lume, de natură, de călduri mari de corbi
De mierea și de apa ce-n gura ta le torni.

Din lebedele sure și din cuiburi de stuf
Se nasc poeții liberi ce-ascultă numai glasul
Îndrumător de inimi prin foc și prin jărat
De iubiri scandaloase născute prematur și sălbatic.

Din frunza de pelin și strigătul mamelor îndurerate
Se nasc poeții triști, sensibili și chiar sinucigași,
Capabili să simtă și s-așterne destine-ntregi în bețivi goi
Ce numai morții îți mai vine să îi lași.

Aceștia toții sunt cu noi
Mergând, gesticulând pe stradă,
Închipuind destine noi
În lumea prea ocupată ca să îi vadă.

Dragomir Cecilia;

Odată

Odată, neatinsuri voi atinge
Cu visul răsucit în funda lunii;
Voi căuta aprinderea ce stinge
În flacăra terestră toți cărbunii.

În spușele albastre voi discerne
Culori de nonculori și zi de noapte;
Odată, mă voi naște din lucerne,
Iar ochii vor clipi trifoiuri coapte.

Odată, îmi voi prinde stele-n părul
Din străluciri translumice născut;
Îmi voi lega la gânduri adevărul
Cu pragmatismul brațelor de lut.

Voi mitiza iubiri trăite, doruri
Cu înțelepciune de clepsidră ruptă;
Odată, mă voi transfera în zboruri
Și voi zbura în coborâre-abruptă.

Îmi voi urca din lacuri limpeziri
În ochi ca niște galaxii străine;
Ce avalanșe în somnice treziri
Vor construi tăcerile din mine!!

Odată, doar odată voi renaște
În truda de comete ignifuge;
Cătă încrâncenare de-a cunoaște
În templul ei lumina care fuge!!

Voi ști, în simbiotică plecare,
Să-mi scutur liniștirea în cuvinte;
Ce site fremătând de încercare
Voi cerne în vitralii de morminte!!

Le voi întinde-n timp infinizat,
În albele rugini selenizate;
Ubicuu, grav și nearmonizat
Doinirile-mi vor fi aplatizate...

Vor intona doar timpul revolut
În traviata existenței pare,
Vor liniști dureri de neștiut
Sub ploile ființei seculare...

În simfonia vântului amar
Vor geme exilatele suflări;
Arcușul de vioară, ca amnar,
Va scăpăra în cele patru zări.

Odată, doar odată zări voi coase
Cu ac destinic precum pas horit;
Ca sevă, în rădăcinile lutoase,
Voi fi copac apus și înflorit (...)

Odată, voi cerși serenitate
Asemeni lunii prinse în echinox;
Îmi voi primi ascunsă trinitate
Din amfora cu chip de paradox.

Stindard ovoidal cu haric semn,
Broșat ca o sticlire-odisee,
Va scrie psalmilor pios îndemn,
Tonalități – notele de cheie (...)

Pe portativul stâlpilor de toamne
Criogenii vor da cheia ternară...
Îți vei mai aminti de mine, Doamne,
Când zornăi-va iarba selenară?

Când tundre de Siberii lungi și mute,
Spartanic vor descăleca-n cenușă,
Vei observa troițe de redate
Pe iarba neființei ca o ușă...?

Că eu voi fi crepusculul din prag
Cu irizații în descreșteri sure –
Ce mult îmi va cânta frunzișul drag
În trecerea cu bocet de pădure!

Odată, neatinsuri voi atinge
Cu visul răsucit în funda lunii,
Voi căuta aprinderea ce stinge
În flacăra terestră toți cărbunii...

Sibiana Mirela Antoche

ȚI-AȘ SCRIE TATĂ!

Trec anii vălătuc pe lângă mine
Și-n urma lor rămâne timpul gol,
Ți-aș scrie tată, dorul meu de tine,
Dar toamna și-a intrat, deplin în rol.

Ce cărți ai mai citit în pribegie?
Ce corzi de mandolin-ai mângâiat?
Din ce-aluat ai plămădit vreo elegie?
În câte simfonii te-ai ferecat?

Ascult în cer cum scârțâie chitara,
De dorul tău a putrezit în lemn,
La fel de ponosită-i și vioara,
Dar toate te privesc și o fac demn!

Ca ieri îmi răsfătai adolescența,
În pragul casei, seara m-așteptai,
Azi, lipsa ta mai face diferența,
Căci tată numai tu mă alintai!

Mi-e dor de tine tată și mă doare,
Mă doare-n piept de-atâta depărtare,
Să vii la mine tată nu-i favoare,
Sunt lut de neputință și-așteptare!

Pământul înverzește peste tine,
Iar cerul se revarsă plini de nori.
Ce-ai însemnat tu tată pentru mine?
Ieri, bun părinte, azi, mormânt de flori!

Nu-i dau tristeții aripi să coboare,
Nici amintirilor din mers nu le permit,
Să-mi șteargă umbra razelor de soare
Cât dorul meu de tine, tată-i înzecit!

Arareori apari în visul unei nopți,
Când înainte tată să adorm,
Mă tot gândesc la tine și la toți,
Cei ce din suflet m-ați iubit enorm.

Nu-mi amintesc și nu-ți port nicio pică,
Dacă vreodată de greșeli m-ai pedepsit,
De tine tată nu mi-a fost vreodată frică,
Din două fete, pe-amândouă le-ai iubit!

Te las să croșetezi din corzi arpegii,
Să descifrezi ce taine fine ți-au plăcut,
Să umpli nemurirea cu solfegii,
Să fie dincolo de cer, alt început!

Laura BATOG

De ce Doamne?

Doamne, dă numai bine,
Ajută-i pe oameni sa fie buni,
Dă-le minte și fericire,
Ca apoi să se bucure de viață!

Ruga e sfânta pentru toți,
Apără-i pe fii și pe nepoți,
Pe părinții care nu mai pot,
De dor de copii, de viața și de cunoscuți.

O să plângi, si-o să-ți fie dor,
Și-o să regreti, si-o să pierzi,
Și-o să pleci, si-o să te doară,
Și-o să înveți, ca totul e trecător.

Dă Doamne viata pe pământ,
Cand varsta linseaza, sa te bucuri de viata
Credință sa te poarte pe culmi cât mai înalte,
Dă Doamne, DREPTATE pentru noi toți!

Andreea Tănase

Schimb

Să mă trezești când este vinul gata,
Și brume peste toate sunt stăpâne,
Și cețuri vin dinspre-un sfârșit de lume
Să țină cald cât stinsă este vatra.

Voi bea atunci, înfășurată-n noapte,
Cu-o sete nefirească și păgână,
Până ce mi-or veni pe limbă vorbe,
Cu o dulceață pe la voi străină.

Ai să m-ascuți, deși n-ai să-nțelegi o boabă,
În timp ce focu-și întetește para,
Și-ai să privești la umbre cum, pe ziduri,
Cu spaimă își alungă spaima.

Eu nu privesc, căci le cunosc prea bine
Și șotiile, și grimasa neagră,
Dar tu te adâncești ca-ntr-o uimire
La orice licăr care nopții-i scapă.

Ți-aș da la schimb privirea mea cea rece,
Primind în ochii mei privirea-ți caldă,
Dacă n-aș ști că timpul tău doar trece,
Pe când al meu întruna dă să-nceapă.

Obreja Lavinia-Lucia

Pierdut în buruieni

Te ascunzi în umbra pufului de pădăie,
Apari, când vântul fără milă o golește.
Rămâne săracă și slabă ca un băț,
De fugă, vreodată, o să te dezvăț?

Vin-o, apropie-te, fă-mi să-mi dispară ceața.
Aștept să-mi povestești cum îți e viața!
Câmpul ți-e plin de pădăii nesuflete,
Sau ești pierdut printre florile uscate?

-Amară și aspră ca frunza verde de aloi,
Așa mi-e viața, când noi nu mai suntem "doi".
Străzile-mi sunt reci și pietrele ude
Stările mele bune, acum miros a lemne umede.

Preferi să te ascunzi ca roua în iarbă,
Să lași greierii să-mi cânte în locul tău.
Îți place să aștepți să-ți crească barbă,
Să-ți pierzi anii tineri de flăcău?

Ce suflet ai tu, dacă îl alungi cu pietre
De ce nu-l lași să învețe, ce-i aia frumusețe?
O întrebare aș mai vrea să-ți pun, istețe,
Inima ta, e piatră sau burete în poveste?

Aș vrea să avem buchetul nostru de flori,
Să-l legăm cu cele mai frumoase culori.
Să-l punem în vază și cu apă să-l hrănim,
Să nu se ofilească, până îmbătrânim.

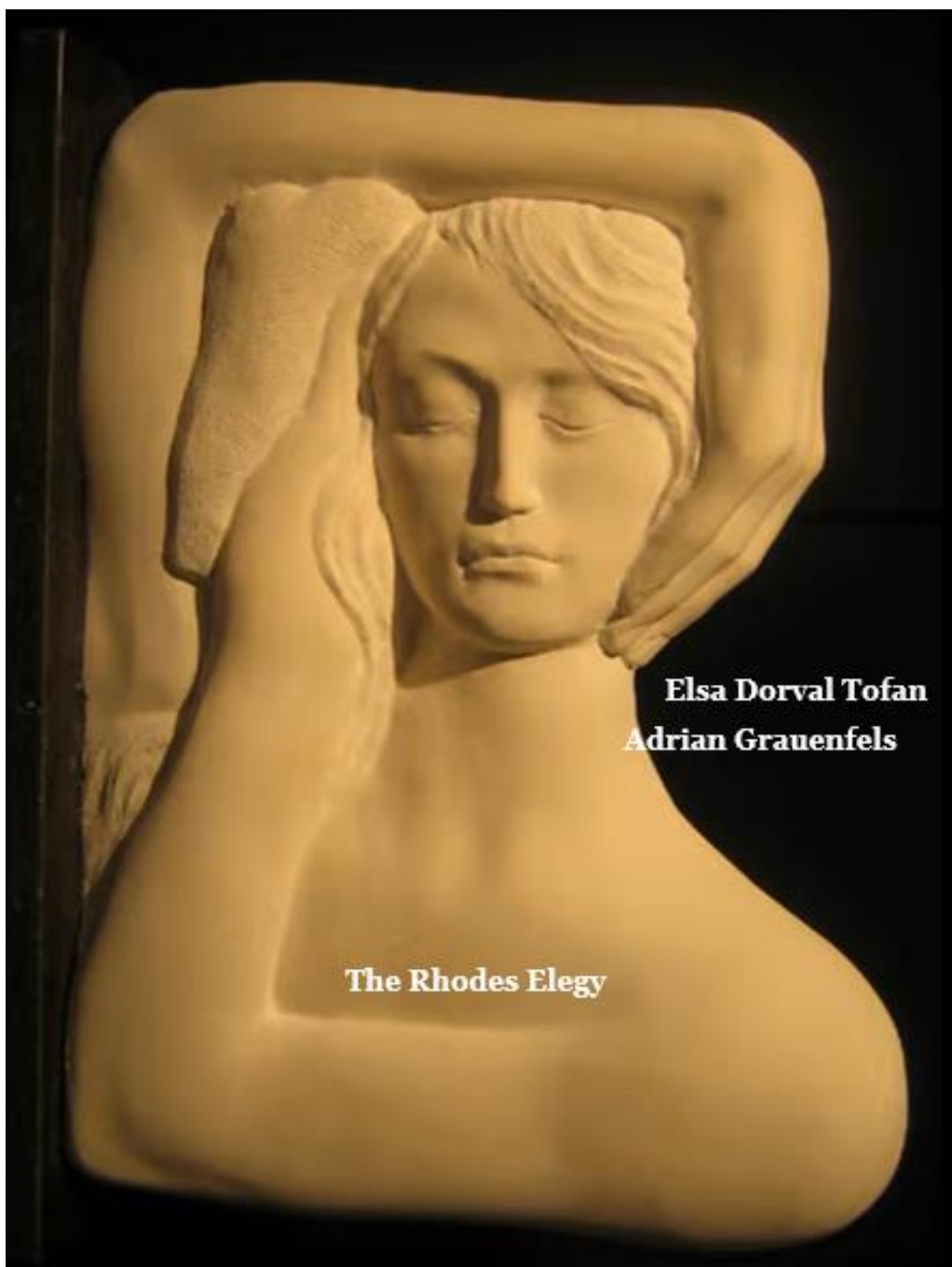
Adrian Grauenfels

***Din broșura The Rhodes Elegy cu Elsa
Dorval Tofan***

Sound:

<https://www.youtube.com/watch?v=j7GX6A53rZA>

În afara concursului !

În afara concursului !

Scrisoare netrimisă

1

În acest oraş mov,
fiecare stradă duce la uşa ta
vopsea scorojită
cer de argint peste domul din piaţa
centrală, lângă azil

2

Undeva tu dormi
cu faţa învelită în bandaje
strălucind de la un ritual
cu şamani dansând în ploaia mărunţă.
te găsesc în colţul cel mai întunecat al
clubului

3

Noaptea am urmat
un drum ciudat, căutam să uit toate
acestea, lumina stelelor
pe panglica de pietriş
ducând înapoi la oraş prin spatele meu,
mereu înapoi
în camera spitalului unde te-am văzut
ultima dată

4

Diseară, mă voi odihni
după acest vis, mă uit la
oraşul schimbărilor, zgârie-nori
ridicaţi, un parc pentru copii,
copaci plantaţi pentru căţei noi
născuţi

5

Un cinematograful vechi
a erupt pentru a se auto-reconstrui
pe ruinele sale.
Voi locui pe trotuar,
suspendat un oarecare timp...

Talita kumi

Maria Cernegura

A murit iubirea,
ce mai aiureală,
într-o lume-n care,
nu-i nicio scofală.

A murit iubirea,
ce mai veste tristă,
nu-i flutură-n urmă
nimeni o batistă.

A murit iubirea,
dealurile plâng,
de durerea ploii,
crengile se frâng.

Vântul stă în loc,
pădurea-i pustie,
nici în firul ierbii
n-o mai găsești vie.

A murit iubirea,
deși vie-i încă,
inimă de piatră,
sufletul o stâncă,

lutul se-ntărește,
soarele-i de foc,
nimic nu mai mișcă,
totul stă în loc.

A murit iubirea,
de nimeni nu-i plânsă,
doar pe cer stă luna,
ca o lampă stânsă.

Pământul e mut,
uitată-i de toți,
îngropată vie,
s-o animi nu mai poți.

A murit iubirea,
în rai n-o s-ajungă,
Petre dac-o vede la poartă,
o-alungă.

Iubire curată,
iubire înfrântă,
cândva luminoasă,
din mijloc stă frântă.

S-a uscat iubirea,
ca un praf de iarbă,
cine-o să mai facă
în locul ei treabă.

Zace printre pietre,
cu sufletul stors,
obosit săracul,
doarme neîntors.

A murit iubirea
cu aripa frântă,
nici o libelulă,
nu se mai avântă.

A murit iubirea,
în plină floare,
a murit în lacrimi,
așa cum se moare.

A murit iubirea,
tristă ca o stea,
căzută din cer,
zace undeva.

Lună luminoasă,
ce cântec duios,
viața și-a trăit-o,
așa de frumos.

A murit iubirea,
ce mai grozăvie,
trebuie să moară,
ca să reînvie.

S-a frânt de cuvinte,
țărână ușoară!
O să reînvie
și iar o să moară?

Iubire,
te strigă Lumina lumii,
se-aude din nouri: „Talita kumi”.

Maria Cernegura (Ramona M Covrig)

Stan Elena

Doliu autumnal

Ai plecat la ceas de toamnă
Cu durere-n suflet, doamnă
Nimeni nu ți-a fost aproape
Frunză purtată de ape...

Doamna mea cu ochii verzi
Mereu ai știut să pierzi
Și-n dragoste și în viață,
Având zâmbetul pe față!

Acum totul s-a sfârșit
Moartea neagră a venit
Și te-a dus în zări străine,
Despărțindu-ne de tine!

Cad ploile cerului
Pe fața pământului
Bulgării tari să înmoaie
Sicriul să nu îl taie,

Bulgării să netezească
Sicriu să nu-ți turtească
Plânge cerul pentru tine
Floare între mărăcine.

Floare dragă între spini
Suflet bun între străini
Ai plecat la ceas de toamnă
Nu ți-ai luat adio, doamnă!

Te jelesc cocorii,
S-au cernit și norii
Pomii-ți țeș covor cu fir
În drumul spre cimitir...

Parfene Miruna-Alexandra
Mormânt pe front

Iarba mohorâtă pe care ședeam
Juca rolul unui anotimp mort,
A unei primăveri în care plângeam
Pentru că nu-mi doream să o iert.

Simțeam miros de parfumuri ucise
În lupta veteranilor pentru pământ.
Soarele dispăruse, închinându-se,
Întunericul cu vraja de pe front.

Săpând adânc în tămâia sfințită,
Căutam o cale de evadare
Din închisoarea unde scrijeleam
Numele celor răniți în lupte dure.

Astfel ți-am găsit trupul rece,
În mormintele de oameni decedați
Pe iarba veștejită de vreme, zace,
Bocetul de nedescris al acestor vieți.

Lacrimile mă contopeau vehement,
Dorind să mă arunc în prăpastie,
Vântul nu mă lăsa să scot un sunet
Căci mă va blestema cu o veșnicie.

Rădăcinile copacilor înhățau
Viața rămasă din sufletul meu,
Croindu-mi loc unde te înmormântau,
Dar vântul mă ținea trainică mereu.

Așa m-am cătrănit, sperând la ea,
La o viață cu tine în infern,
Pe care Hades îl deținea,
Dar era în van, iubitul meu etern.

Passionaria Stoicescu

Elegia jocului

Era jocul din copilărie, foc-foc, apă-apă,
când piteam de tine-o jucărie, foc-foc,
apă-apă
și mă bucuram când prea aproape foc-foc
foc strigam,
o găseai, mă sărutai pe pleoape, foc-foc
râdeam...
Dar de-o vreme totul te ascunde, foc-foc,
apă-apă
și-nțeleg că nimeni nu-mi răspunde
foc-foc, apă-apă;
jocul nostru l-ai ucis departe, foc-foc,
apă-apă,
strigă iarba dincolo de moarte: apă-apă,
apă!

Elegia păsărilor

Când bietul trup este făcut
să ardă aeru-n sărut
și părul negru și rebel
să-și plângă noaptea bezna-n el,
privighetori în colivii
sunt moarte pentru că sunt vii...

Elegia poemului

Mi-e mire fără legământ
și cer imens fără pământ,
drag mort din patima mea vie...
El? Eu!
Poemul când mă scrie!

Elegia toamnei

Pădure toamna...Sufletul meu -
hohotitor curcubeu:
șoaptă oranj, țipăt oranj, aur mascând
vegetalul deranj,
roșu și galben până la flacără și bietul
verde, care se apără...
Pădure toamna...Suflet nebun – tac
verde, scriu galben,
simt roșu spre brun, aud indigo, în
albastru înot
și mă tem violet/violent pentru tot!
De mine mă tem, de toamnă mă tem,
de mult prea târziul acestui poem...

Elegia lui Încă

Încă neaua, încă tina,
încă bezna și lumina;
încă trece, încă doare,
încă vreascuri, încă floare...
Încă pace, încă luptă,
dedesubt armura ruptă...
Încă ora, încă veacul,
încă Domnul, încă Dracul,
mă sfințește și mă spurcă,
mă coboară și mă urcă,
încă iar și totuși încă,
zicere nespus adâncă
de-a călăul și de-a prada...
Până când Șeherezada?

Florica Păţan

*

NU CREDEAM

Ascultam poiana sfioşi,
adieri fără cuvinte...

În gesturi şi-n fapte pioşi,
tresăream peste deal la
morminte.

În zadar dezlegam un mister,
se iveau iar nuanţe discrete,
toporaşi cu miresme de cer,
plângeau violet în
buchete.

Vino iar cu pletele-n miere!
Îmi şopteai duios într-o seară,
Să privim şi să trecem prin ere!
zâmbind aprindeai o
ţigară.

Pierduţi în destinul ostil,
încercai să rămâi cerebral
prin frunziş cu noroc volatil,
te-am urmat în suiş
hibernal.

Zi şi noapte plângeam prin spitale,
aflând diagnosticul pus,
nu cumva să cazi din picioare,
după ceas, tratamentul
adus.

Oricum ar fi fost uneori
furtunos îmi părea tot cuprinsul
nu ştiu ce-am să fac dacă mori,
prin ploi am venit eu cu
plânsul.

Nu era de-a-nflori trandafirii,
şi chiar de visezi iar că zbori,
mă îngheţi tu cu umbra privirii,
să accept eu vreodată
că mori?

Pe un câmp cu parfum de altare,
fraged zbor de albine se frânge,
împleteam într-un voal praf de stele,
năframă pământul
să-şi lege.

Răsăreai mai înalt decât gândul,
munţi stâncoşi tu puteai răsturna,
nori de plumb se-adunau peste timpul
ce clipa uşor
deturna.

Tu râdeai în torente de ploi,
gând de zmeu dintr-un cer fără sori
peste ape albastre şuvoi,
nicicând nu credeam eu
că mori!

Îmi vorbeai despre Arcul Polar,
nu ştiai că mă pierzi în item
noşti înalte prin cerul stelar,
ne prindeau zorii zilei
în rem.

Să ne scalde ploi calde în vis,
primăvara pe irişi oprim
neştiut popas lângă Sfinx,
în veac să uităm
că murim.

*

Florica Păţan

Chircea Ana-Maria

Îngeri fără aripi

Toamnă, spune-mi, ce semne mai lași
Prin suflete frânte-n destine nescrise?
Vântu-ți năpraznic mă arde și
Pielea de dor mușcată plânge-n înscrise.

Ploile-ți cad pe obrajii mei
Ca marmura și granitul pe morminte,
Fărâme de vină fantomei
I-aș da, să plece cu aceleași veșminte.

Frunzele cad și poveștile
Tremurânde, se preschimbă-n curcubeie,
Greoi inspir neliniștile,
Aceasta e plata de a fi femeie?

Plecarea lor mă înjunghie
În nopți nedormite și zile aievea,
Amintirile-s o frânghie
Ce mă sufocă mai repede ca moartea.

Cicatrici rămase vii pe trup
Se zbat în jurnalul unei triste mame,
Nu îndrăznesc să le întrerup,
Sunt nuanțe ale aceleiași game.

Obscur albastrul se așează
Pe cerul toamnei cu nori pierduți în zare,
Mă rog ca raza de amiază
Să-ncălzească până la epuizare.

Frunzele roșii, întristate,
Sentimental covor de gânduri îmi aștern,
Roșiile ghete, purtate,
Se contopesc prin pași cu A.D.N. matern.

Pe nori, plâng îngerii cu aripi
Albe, frânte de dor, de jale, de nesomn,
Pripită toamnă, cât ai clipi,
Necruțător ai smuls din mine un însemn.

Portocaliul mă-ntristează,
Culoarea veșmintelor sale ar fi fost,
Așa, o frunză cercetează
Ochiul plâns din suflet, ce-și caută un rost.

Amintirile risipite,
Nicăcând nu vor fi retrăite în toamnă,
Doar cele duios ciripite,
De ramuri agățate-n stearpă lumină.

Toamnă frivolă, de două ori
Ai smuls din mine dureri nebănuite,
Aștept trandafirii urcători
Prin țepi s-alunge amintiri prăznuite.

Un labirint e plecarea lor,
În care rătăcesc cu tălpile goale,
Stârnind stropii reci ai zilelor
De toamnă, regrete vii ce dau târcoale.

Nenorocul a bătut atunci
La ușa copilăriei, neavută,
În brațe nu am mai ținut prunci,
Iar soarta nu știu dacă mă împrumută.

Chircea Ana-Maria

Julia Dragomir

molie

*

fire de lumină încolțesc
din lutul norilor grei
depărtarea de îngeri m-pasă
gladiola albă
își adaugă neconținut cupe
priponită într-un mare gol
îmi cere mereu apă
însă eu n-am să-i dau
decât o băutură sărată

*

și mă zbat
la lumina amintirilor
razele lor tăioase
mi-au zdrențuit aripile
și așa îmbâcsite și prăfuite
ca o memorie nisipoasă
care mai are puțin
și te lasă

*

cruzimea cruzimilor
mai crud decât răsăritul
e încă un răsărit
ce se-așterne
peste lumea aceasta
dihanie cu bot lung
ce-adulmecă mereu
uitarea fără de față

Așer Negoii

VALS AUTUMNAL

De te-aș găsi în frunzele de toamnă,
Pe-arterele subțiri, de sevă seci;
De-ai ști, tu, cât în inimă înseamnă
Un suflu cald pe ramurile-i reci.

Să te culeg din pătura de frunze,
Să te aștern pe fila unei cărți,
Să te pictez cu ale mele buze,
Să te iubesc, să te iubesc cât poți.

Și să-ți șoptesc prin vântul dintre pomii
Săraci și părăsiți etern de tine,
Cât îmi e dor să îmbinăm atomii
Iubirilor ce-au devenit străine.

Să nu uităm că-n vremuri de-altădată
Alături eu ți-am fost neconținut,
Dar știu că dragostea e oarbă câteodată,
În veci să știi, să știi că te-am iubit.

Când vii, mă pierd în grea melancolie
Și iar te văd în totul și în toate.
Inima mea-i ucisă-n agonie,
Te-aștept cu capul sprijinit pe coate.

Și de va fi să vină asfințitul
Pe cerul vieții mele trecătoare,
Vreau să-i aud aievea tropăitul
În vals, în vals pe frunze căzătoare.

Rodica Dascalu

Fire nevăzute

Pentru a înfrunta obstacolul
ignori timpul, elimini zidurile.
Întorcându-te în grădina memoriei,
te prinzi de respirația strămoșilor.
Sângele lor îți murmură în artere.
Privești prin ochii lor și vezi cum ninge
zile în șir, troienind curtea, casa, pomii.
Nimic nu te poate opri din drum.
Mergi împovărat prin nămeții uriași,
trenul va sosi în gară cu întârziere.
În timpul călătoriei,
admiri florile de gheață,
ascuți vântul cum spulberă
îndoiala, prefigurare a speranței.
Printre crengile copacilor
întrezărești umbre,
siluete străvezii,
ocrotindu-te.
Ai păstrat amprenta vocii lor,
aveți, acum, aproape, aceeași vârstă.
Și mai sunt atâtea de spus despre viața
netrăită, despre tremurul dinaintea trecerii.

Ana Urma Așteaptă-mă

Ești singurul care deții
secretul a ceea ce sunt,
tu mă chemi din neant,
tu mă faci să roiesc în jurul tău,

fluturi imago căutând
orhideei parfumul,
tu mă vezi când nu sunt
și mă strigi fără glas,

tu mă faci să exist într-un
cer răsturnat,
te urmez peste tot,
peste tot umbră-ți sunt,

când ești trist depart norii,
cu raze de soare dilată orizontul,
pentru mine ești mijlocul
și capătul lumii, ești lumea,

ești izvor de ajuns și preaplinul,
numai tu un erou și legendă!
De aceea te rog, nu fi trist,
și: *Așteaptă-mă!*

Privește departe prin
perdeaua de fum,
pentru tine îmi pun
rochia tivită cu fir străveziu,

miroase a văzduh, a uimire,
a lumina dintr-un alt anotimp,
cheamă-mă când ți-e greu,
strigă-mă când ți-e dor,

ai să simți peste frunte
adierea ușoară a zborului meu,
sub o tâmplă câmpiile verzi,
sub o alta tăceri de mormânt.

Când tușești fumul greu și amar
mă îneacă, buzele îmi sunt arse
și mi-e dor de mâinile tale dezgolind
într-o piatră un bust de madonă.

Imi e dor să aud pasul tău
apăsător sub fereastra deschisă,
când pleci și când vii îți adun
din grimase sărutul.

Ridică-te, umblă dragul
meu drag, merg o dată cu tine
și visele noastre, eu îți țin companie
într-o buclă răzleață a părului tău.

Uite, simți miros
de magmă și praful de stele
în rășina de brad?!!
pe cărarea îngustă abătută și absent

o creangă departe
cu o mână,
în cealaltă printre fulgii de nea
îți sunt picătură pe linia vieții.

Uneori îmi e frig, mă sufocă
albastrul strălucind într-o lacrimă
pe obrazul nărilor, sunt aproape
de tot și nu pot să o șterg,

gustul ei îl resimt într-o
undă ...sărătă. Pentru mine-ai
clădit castelul cu turnuri,
mai multe nivele, scări duble

candelabre și roșii brocarturi,
mă cauți în camere goale,
cu mâinile goale sfărâmi zidului
crusta, sperii și vrei

să auzi suspinul de Ană fragil.
rădă departe mă cauți, iubite!
ascultă, inima
ta are o bătaie în plus,

fără să simți strâns
brațele mele
umplu golul brațelor tale.
nu uita ce mi-ai spus:

*crede
iubește și speră
dragostea niciodată
nu cade în gol*

departă suspinul, ridică-te,
umblă, fii tu ... trăitorul
cu umbră într-un cer răsturnat,
și: *Așteaptă-mă!*

Adrian Grauenfels

(în afara concursului)

Necazuri

Dispar vrăbiile
Cum se recunosc ele după forma unei aripi;
smulse de vânt
Cum ușa de la intrare, prin care se trece
vopsită e în verde putred,
Se închide cu balamale în partea de jos;
La stație
Furtunile de benzină se opun
cu o grimasă grea;
Cerul se spulberă ca o scoică albastră;
Venele din dosul mâinii drepte dor
încă dinainte de război,
Și plutește în aer, un om cu sânge mort;
neștiutor și singur
poet al depărtării de tine
Și mai e, deodată, încă un pas nesigur
acolo
La capătul scărilor.

Maria Mucenica

Plânsetul iubirii

În zori de zi când cerul devenea albastru
Iubirea noastră prindea viață caldă, dulce.
Astăzi, în tăcere, în suflet mi-e dezastru,
De când ai plecat inima mea e atroce.

În ochii tăi găseam raze de lumină,
Dar acum sunt doar amintiri ce curg în noapte.
În liniște, al meu suflet vag suspină,
De când ai plecat viața îmi plânge în șoapte.

Prin amintiri rătăcesc în singurătate,
Cu umbra iubirii tale ce mă înconjoară,
Dorul de tine-i ca vântul ce aspru bate,
Când aripile tale s-au desprins și el zboară.

În fiecare zi mă pierd în gânduri fără rost,
Cu atingerile tale pe piele ce încă le simt
Și eu acum sufăr în gol, în tăcere, anost
Lăsându-mă în întuneric să te strig, să mă mint.

În stelele nopții încerc să-ți gălesc chipul,
În lumea ta străină unde ai ales să fii,
Ești mult prea departe, ai schimbat chiar și timpul,
Iar dragostea mea rămâne numai în gânduri vii.

Cu răsăritul soarelui amintiri mă urmăresc,
Cu ai tăi ochi dulci, cu al tău zâmbet fermecător.
Sufletu-mi plânge, se zvârcolește, căci nu te găsesc,
În absența ta emoțiile-mi cântă un dor.

În tăcerea nopții strig numele tău în întuneric,
Dar numai ecoul răspunde rece și distant.
Cu o inimă frântă, cu aleanul în suflet, tainic
Îmi port suferința în zbucium, în dorul constant.

Chiar dacă ai plecat, iubirea ce ți-o port nu pierde,
În mine, ca o flacără veșnică, arde mai departe.
Orice bătaie a inimii te cheamă, te cere...
Iubirea noastră rămâne vie, o poveste aparte.

Clelia Ifrim

Lacrima iepurelui de câmp

Ultimul care a băut apă
din lacrimă ochiului
unui iepure de câmp jupuit de viu,
a fost călăuza noastră.
Găsisem iepurele jupuit
în câmpul uscat
și noi l-am învelit în boabe de grâu,
și grâul a încolțit prin sânge
și a dat umbră,
până ce iepurele a murit în pace.
Noi doar atât am putut face pentru el
și el a lăcrimat,
și noi ne-am adăpat din lacrima lui.
Mai întâi păsările,
apoi iepurii mici
pe care i-am cules din câmpul uscat,
apoi noi, și noi, și noi...
Ultimul care a băut apă
din lacrima iepurelui
a fost călăuza noastră.
Apoi noi am acoperit din nou
iepurele secăt de moarte,
cu boabe de grâu,
și l-am lăsat acolo în câmp,
cu iepurii cei mici lângă el.

Elsa Dorval Tofan

CANADA

WHO CARES, DARLING?

Se știe, s-a știut întotdeauna, că nimeni nu
Este făcut pentru nimeni, iar potrivirile se
Întâmplă din coincidențe, apariții hazardate,
Măsura exactă fiind fără nicio importanță,
O banalitate

Pe strada principală, între trecătorii relativ
Încrezători în ceea ce va urma (totul va fi
perfect) și fataliștii taciturni (complotiștii
destinului) inconfort cât o iritare virală a
Traheei,

Dar colerica indignare este în creștere.

Relativizarea ajută unghiul obtuz să devină
Premiza celui ascuțit, obstacolele tale pot fi
Reușitele celorlalți, bună organizatoare, viața
Se ocupă de aspectele sensibile, într-un mod
Abstrus.

Ciupit de aerul rece, matinal, obrazul palid
Devine roșu-vinețiu, sănătatea aparentă s-a
Infiltrat, nu poți să dai înapoi, semenii trec
Aproape de tine, uite-o și pe Gloria Gaynor.
Cu aroganță

De vedetă îți șuieră la ureche, voi supraviețui...

Really? Who cares, darling?

Platoul de filmare al existenței este în pauză
Au mai murit unii, se cuvine să ne reculegem,
Să-i bem, să le mâncăm coliva, să-i criticăm
S-a știut întotdeauna că nu vom deveni sfinți

Trei zile de doliu, trei zile de vacanță,
(Poate tragem o fugă la mare), apoi se
Apasă pedala de accelerație la maxim.

Ion Cuzuioc

Caracatița

Boala a dat năpastă peste toată familia,
cu toții manifestau aceleași simptome:
febră, cefalee, tuse, frisoane, slăbiciuni și altele
caracteristice virozei, mai bine zis, covid-ului.
În țară bântuie epidemia, în lume pandemia,
spitalele reprofilează în tratarea covid-ului, arhipline,
unii bolnavi lânțezeau pe paturi în holurile instituției,
alții așteptau să se elibereze vreun loc și să-l ocupe în grabă.
Locuri se eliberau în fiecare zi,
fie că bolnavii erau externați acasă,
fie că erau duși la morgă.
Și familia cu pricina în stare gravă
a fost transportată cu ambulanța la spital.
Medicii își făceau treaba cu onoare,
dar covid-ul își dădea arama pe față
și bolnavii cu greu suportau starea în care se aflau.
Cel mai rezistent a fost copilul,
care peste un timp relativ scurt a fost externat acasă,
părinții însă continuau lupta cu covid-ul.
Plămânii soțului lucrau la limită,
nivelul saturației de oxigen
indica un procent alarmant și
medicii au decis să intubeze bolnavul.
Soției i-a fost de ajuns doar masca cu oxigen
ca după un curs de tratament
să fie și ea externată din spital.
Intubat soțul se lupta între viață și moarte și
medicii nu se grăbeau în pronosticuri optimiste.
Toate speranțele erau în minunile lui Dumnezeu,
care în pofida tuturor relelor a făcut să se retragă boala
și să-l aducă în sânul familiei și pe soț.
Au trecut luni de zile după însănătoșire,
uitate de mulți, dar nu de familia,
care și astăzi în casă și afară
poartă mască pe față și mănuși pe mâini,
spălând cu soluții dezinfectante ușile, ferestrele,
podeaua, vesela, televizorul, calculatorul, telefonul,
copertile cărților, lădița poștală,
îmbrăcămintea și încălțăminte,
nu se folosesc de lift și transportul public,
mai mult, cu nimeni nu contactează,
dar dacă se întâmplă să întâlnească pe cineva,
vorbesc de la distanță în grabă pe drum,
să nu se molipsească de vreun virus oarecare!
Izolare totală cu o fobie de nedescris...

Nicolae-Ion CÎRSTEA

...
infinitul oftează după copilărie
amintindu-și de vremea când juca șotron
la marginea sinelui incandescent
și după vocea mamei
singura ființă din nondimensiune
care-l striga uneori

”vino, copile, că n-ai cum crește mare
dacă nu mănânci utopie pe pâine”
și el mai sărea peste câteva protocuante
apoi o întreba curios
”mamă, ce e aia pâine, că-mi tot vorbești de ea,
dar n-am văzut-o vreodată?”

și mama îl liniștea
învățându-l despre lucrurile ce vor să fie,
toate câte-or să fie, multe, egale cu infinitul,
dar și despre om,
cel care se va revendica reper de conștiință
pentru sine și restul infinitelor ce se vor naște

”dar omul ce e?” întreba pruncul infinit curios
ori de câte ori mușca cu nesaț din ideea de pâine
unsă cu belșug de utopie,
or fiindcă crescuse
o dată și-a răspuns sieși, uimindu-și mama
”e reperul acela care habar n-are de nondimensiune?!”...

”ai crescut, fiule!” a șoptit mama
”suntem una, sau unul, tu fiind cel actual” și i-a mai zis
”urmează-ți visul, caută-ți locul în tridimensiune,
că este primul pas al devenirii tale,
până ce omul va parcurge toate înălțimile lui
și veți coborî împreună în taină”...

SAGA PUBLISHING 2023